

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci
žalobce: **L. Y.**

narozený, státní příslušnost

bytem

zastoupený JUDr. Pavlem Holubem, advokátem advokátní kancelář
Holub & partneři, se sídlem Brno, Kopečná 640/14

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra České republiky

odbor azylové a migrační politiky

poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2017, č. j. OAM-14/LE-LE05-ZA17-2017

takto:

- I. Žaloba proti neudělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 8. 2017, č. j. OAM-14/LE-LE05-ZA17-2017 **s e z a m í t á.**

- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2017, č. j. OAM-14/LE-LE05-ZA17-2017 v části týkající se neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný má povinnost zaplatit žalobci na nákladech řízení 28.798 Kč k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Pavla Holuba, advokáta se sídlem Kopečná 14, Brno, do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 22. 8. 2017, č. j. OAM-14/LE-LE05-ZA17-2017 žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje.
2. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal žalobu.
3. Krajský soud v Brně ve věci vydal rozsudek pod č. j. 41Az 12/2017-73 dne 28. 3. 2018 a rozhodl tak, že shora uvedené rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2017 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. V odůvodnění tohoto rozsudku soud uvedl, že po provedeném dokazování správním spisem a usnesením Krajského soudu v Brně v extradičním řízení a Vrchního soudu v Olomouci má za to, že v případě žalobce rozhodně nebyly splněny podmínky ust. § 12 zákona o azylu. Podmínky ust. § 12 zákona o azylu, které jsou taxativně stanoveny a nelze je rozšiřovat, se vztahují na situace, kdy cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, anebo v případě, že je osobou bez státního občanství ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Žádná ze situací uvedených v § 12 u žalobce nepřichází v úvahu. Žalobce nebyl v politicky aktivní, neměl žádné problémy se státními orgány a nemá ani odůvodněný strach z pronásledování uvedený v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu.
4. Na žalobce se nemůže vztahovat ani ust. § 13 zákona o azylu – azyl za účelem sloučení rodiny, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14.
5. Soud má za to, že žalobce nesplňuje ani podmínky ust. § 14 – humanitární azyl, dle něhož, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů. Ve správním řízení se žalovaný podrobně zabýval tím, zda žalobce splňuje podmínky ust. § 14 zákona o azylu, zabýval se zejména jeho rodinnou, sociální a ekonomickou situací, přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu. Nepominul ani tu skutečnost, že žalobce je ženatý, jeho manželka je občanka ČR, když z ničeho nevyplývá, že by žalobce se svojí manželkou nemohli realizovat rodinný život i na území V případě, že by toto žalobce a jeho manželka neakceptovali, mohl by s manželkou žalobce žít na území

ČR při splnění podmínek stanovených v zákoně č. 326/1996 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů. Nebylo ani prokázáno, že by žalobce přicházel ze země stížená humanitární katastrofou.

6. Soud má však za to, že v případě žalobce byly splněny podmínky ust. § 14a – doplňková ochrana, a to ust. § 14a odst. 2 písm. b). Dle § 14a odst. 1 doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplnil důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem nebo svého posledního bydliště. Za vážnou újmu podle tohoto zákona se považuje podle § 14 odst. 2 písm. b) – mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu. Soud má za to, že tato podmínka v případě žalobce splněna byla, a proto by mu měl žalovaný udělit doplňkovou ochranu, neboť bylo prokázáno, že v případě návratu žalobce do, v případě jeho věznění by mu hrozilo mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trestání tak, jak uvádí ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, což bylo bezpochyby zjištěno ze zpráv, z nichž citoval Krajský soud v Brně v extradičním řízení, a také to vyplývá ze zpráv, které byly doloženy žalovaným v rámci azylového řízení. Soud vzal za zcela jednoznačně prokázané, že podmínky ve věznicích v v současné době jsou velmi špatné, a to v důsledku nedodržování lidských práv přeplněností věznic, nedostatečné zdravotní péče, bití, nelidského zacházení. Bylo tedy jednoznačně dle soudu prokázáno, že žalobce splňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany.
7. Proto soud v souladu s ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2017 zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Soud zavázal žalovaného ve smyslu ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. právním názorem, že žalobce splnil podmínky ust. § 14 odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu a má mu být udělena doplňková ochrana.
8. Soud pak uvedl, že doplňkovou ochranu může žalovaný žalobci udělit i na časově omezenou dobu, na dobu, pokud se poměry ve věznicích v nezmění k lepšímu. Pokud tato situace nastane, je zřejmé, že žalobce by již nesplňoval podmínky pro udělení doplňkové ochrany.
9. Soud uzavřel, že pokud jde o žalobce přesto, že momentálně nebude vydán do věznice v v důsledku rozhodnutí soudu v extradičním řízení, a přestože dle zákona č. 326/1999 Sb. je mu povolen přechodný pobyt na území ČR, v důsledku soužití s manželkou, která je příslušníkem EU, důvody pro udělení jedné z forem azylu splňuje, a to udělení doplňkové ochrany z důvodu, který soud citoval, tedy proto, že žalobci by při návratu do a umístění ve vězení v, když byl v odsouzen za majetkovou trestnou činnost, ve věznici v současné době reálně hrozilo nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Soud tedy uzavřel, že extradiční řízení a řízení azylové jsou řízeními jinými a přesto, že žalobce nebyl vydán do věznice v v extradičním řízení, nic to nemění na skutečnosti, že by mu měla být udělena jedna z forem azylu, a to doplňková ochrana, protože tyto podmínky dle názoru krajského soudu, tedy podmínky ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu splňuje. Není tedy rozhodující dle názoru

soudu, že se, jak uvedl žalovaný, za dané situace bude jednat o „dvoji“ ochranu žalobce.

10. Proti uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalovaný – stěžovatel – kasační stížnost.
11. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 31. 7. 2018, č. j. 5Azs 156/2018-22 uvedený rozsudek krajského soudu zrušil ve výrocích I. a II. a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Krajský soud, jak v odůvodnění rozsudku NSS uvedeno, v odůvodnění rozsudku konstatoval, že žalobce se obává o své zdraví a život ve věznicích v, byl odsouzen za majetkovou trestnou činnost k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 6 let, 6 měsíců a 10 dnů. Současně s řízením o žalobě proti rozhodnutí stěžovatele u Krajského soudu v Brně probíhalo řízení týkající se (ne)vydání žalobce k výkonu uvedeného trestu odnětí svobody. Krajský soud odkázal z hlediska zjištění skutkového stavu na usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 21. 9. 2017, č. j. 11Nt 402/2017-456 (stížnost státního zástupce proti tomuto usnesení byla zamítnuta usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2To 111/2017-489), které podrobně popisuje situaci ve věznicích v, uvádí zdroje, z nichž byly čerpány informace a pečlivě zdůvodňuje, proč bylo v extradičním řízení rozhodnuto o nevydání žalobce k výkonu trestu odnětí svobody do, Podle Krajského soudu v Brně a Vrchního soudu v Olomouci by se velmi špatné podmínky v vězeňství dotkly samotného žalobce, přičemž v dohledné době nelze očekávat nápravu směrem k dodržování právních standardů EU v oblasti lidských práv a svobod. Krajský soud nesouhlasil s názorem stěžovatele, že udělení doplňkové ochrany žalobci by bylo nadbytečné z důvodu výsledku extradičního řízení (žalobce nebyl vydán) a uděleného přechodného pobytu žalobce dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů v relevantním znění (dál jen „zákon o pobytu cizinců“). Krajský soud konstatoval, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany či humanitárního azylu podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu. Žalobce však podle krajského soudu splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu.
12. Stěžovatel podal proti výrokům I. a II. rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítal nepřezkoumatelnost výroku I. Krajský soud zrušil celé rozhodnutí stěžovatele, přestože sám konstatoval, že nebyly splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu. Napadený výrok tak nekoresponduje s odůvodněním rozsudku. Krajský soud měl napadené rozhodnutí zrušit pouze v části týkající se doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a jen v této části napadené rozhodnutí vrátit stěžovateli k dalšímu řízení. Dále stěžovatel namítal, že krajský soud postupoval v rozporu se zákonem a jednostranně ve prospěch žalobce. Provedl *ex nunc* posouzení skutkové a právní stránky, nicméně v napadeném rozsudku chybí úvaha, proč nové skutečnosti, jež vyšly najevo až před soudem, vedly soud ke zrušení napadeného rozhodnutí. V případě tak zásadních novot byl namísto spíše postup dle § 11a zákona o azylu. Není zřejmé, v čem krajský soud neshledal záruky, že by stěžovatel při projednávání opakované žádosti o mezinárodní ochranu nedostal svému posouzení. Podle stěžovatele usnesení Krajského soudu v Brně č. j. 11Nt 402/2017-456 a usnesení Vrchního soudu v Olomouci č. j. 2To 111/2017-489, z nichž krajský soud

v napadeném rozsudku vycházel, jsou založena na jiné skutkové situaci, na kterou krajský soud na str. 3, 4 a 22 napadeného rozsudku upozornil, nevyvodil však z toho žádné odpovídající závěry. Krajský soud nevzal v úvahu rozdílnost postavení žalobce v extradičním řízení a v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Přířímým důsledkem negativního rozhodnutí v extradičním řízení je vydání žalobce k výkonu trestu v zemi původu, ale neudělení mezinárodní ochrany takový přímý následek v obecné rovině nenastává. Krajský soud se v této otázce pouze ztotožnil se závěry učiněnými v extradičním řízení.

13. Stěžovatel dále namítal, že krajský soud rezignoval na hodnocení argumentace stěžovatele, podle něhož byly žalobci poskytnuty ze strany tureckých orgánů záruky, které jej zvýhodňují oproti všem jiným odsouzeným v Krajský soud se bez dalšího ztotožnil se závěrem učiněným v extradičním řízení tak, že uvedeným zárukám neuvěřil. Podle stěžovatele byla hrozba nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu rozptýlena zárukami poskytnutými tureckou stranou a také výsledkem extradičního řízení. Uvedenou argumentaci krajský soud vůbec nezhodnotil. Stěžovatel konstatoval, že účelem mezinárodní ochrany není posilovat žalobcův již tak dostatečně dobře zajištěný právní stav. V důsledku rozhodnutí o nevydání v extradičním řízení a pobytového oprávnění v ČR žalobce nečelí hrozbě uvěznění. Udělením doplňkové ochrany dochází ke zdvojení pobytového oprávnění a ochrany před uvězněním. Podle stěžovatele je uvedené v rozporu s účelem zákona o azylu a snižuje to význam a vážnost rozhodnutí v extradičním řízení. Proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu ve výrocích I. a II. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
14. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že k první kasační námitce (týkající se zrušení celého napadeného rozhodnutí, nikoliv pouze části) Nejvyšší správní soud poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Uvedl, že z ní vyplývá, že soud ve správním soudnictví může zamítnout žalobu proti výroku o neudělení azylu a současně zrušit výrok o tom, že se žadateli neuděluje doplňková ochrana a v této části vrátit věc k dalšímu správnímu řízení. V nyní projednávané věci krajský soud výrokem I. napadeného rozsudku zrušil celé rozhodnutí stěžovatele, přestože v odůvodnění rozsudku neshledal žádné vady posouzení, jež se týkalo neudělení azylu podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu. Nesprávné posouzení případu žalobce stěžovatelem krajský soud shledal toliko ve vztahu k neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Z uvedeného je zřejmé, že krajský soud zatížil výrok I. napadeného rozsudku vadou nepřezkoumatelnosti, neboť tento výrok je v rozporu s odůvodněním napadeného rozsudku. Ačkoliv NSS dospěl k závěru, že napadený rozsudek je v uvedené části nepřezkoumatelný, proto je třeba jej ve výroku I. a na něm závislém výroku II. zrušit (výrok II. se týká nákladů řízení) a vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení, nebrání tato skutečnost přezkumu rozsudku krajského soudu z pohledu dalších kasačních námitok napadajících skutkové a právní závěry, které jsou oddělitelné od nepřezkoumatelné části rozsudku.
15. Stěžovatel dále namítal, že napadený rozsudek neobsahuje úvahu krajského soudu, proč skutečnosti, které vyšly najevo až před krajským soudem, vedly ke zrušení napadeného rozhodnutí, a dále, že krajský soud postupoval jednostranně ve prospěch žalobce. Uvedené námitky nelze přisvědčit. Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku jasným a dostatečným způsobem vysvětlil, z jakého důvodu

byly podle jeho názoru splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany žalobci dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Názor krajského soudu již byl podrobně rekapitulován v bodě [2] tohoto rozsudku; na něj tedy Nejvyšší správní soud tímto odkazuje, neboť opakování tam uvedené argumentace krajského soudu by již bylo nadbytečné. K toliko obecnému argumentu stěžovatele o jednostranném postupu krajského soudu zdejší soud v obecné rovině uvádí, že namítané pochybení neshledal. Skutečnost, že krajský soud dovodil ze zjištěného skutkového stavu jiné závěry než stěžovatel, sama o sobě neznamená, že rozhodoval neobjektivně ve prospěch žalobce.

16. Stěžovatel v kasační stížnosti dále uvedl, že krajský soud provedl nové posouzení skutkové a právní stránky věci, ačkoliv byl v případě tak zásadních novot namístež postu podle § 11a zákona o azylu.
17. NSS připomíná, že podle ustálené judikatury vychází soud při přezkumu rozhodnutí správního orgánu ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Z uvedeného pravidla však existuje výjimka, mj. v případě existence právní normy, jež má před uvedeným ustanovením aplikační přednost. Takovou normu s aplikační předností je čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Podle citovaného ustanovení jsou členské státy EU povinny zajistit, aby měl žadatel v řízení o udělení mezinárodní ochrany k dispozici účinný opravný prostředek, jehož podstatou je úplné a *ex nunc* posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011, o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu I. stupně (tj. v případě ČR ve správním soudnictví u krajského soudu). Podle čl. 52 odst. 1 procedurální směrnice se povinnost zajistit účinný opravný prostředek ve smyslu čl. 46 odst. 3 této směrnice vztahuje na žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané po 20. 7. 2015. V posuzované věci byla žádost o udělení mezinárodní ochrany stěžovatelem podána dne 23. 1. 2017, a je tedy nepochybné, že se na jeho případ čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice vztahuje, s čímž souvisí mimo jiné i možnost namítat i v soudním řízení nové, dříve neuplatněné skutečnosti. Z uvedeného je zřejmé, že nelze přisvědčit argumentu stěžovatele, podle něhož je v případě „zásadních skutkových novot“, na místě postup podle § 11a zákona o azylu, tedy podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Naopak bylo povinností krajského soudu, aby v souladu s čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice v plném rozsahu přezkoumal skutkovou a právní stránku případu žalobce (žadatele o mezinárodní ochranu). § 75 odst. 1 s.ř.s. se v daném případě neuplatní. I z tohoto důvodu nemůže být dotčená kasační námitka důvodná.
18. Nadto v nyní projednávané věci žalobce ani žádné skutkové novoty, jež by svědčily o splnění podmínek pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany, v řízení před krajským soudem neuváděl. Tvzení žalobce podstatná pro posouzení udělení mezinárodní ochrany, resp. doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona

o azylu, jsou totiž od okamžiku podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany totožná. Krajský soud dospěl k závěru o splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany žalobci z důvodu hrozícího mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení v případě návratu do vlasti, a to vzhledem k jeho odsouzení k trestu odnětí svobody a nedodržování standardů lidských práv v (podrobněji viz bod [2] tohoto rozsudku. Uvedené hrozící nebezpečí popsal již v pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 2. 3. 2017, jak plyne ze správního spisu a rozhodnutí stěžovatele. Z hlediska žalobcem tvrzeného (a krajským soudem shledaného) důvodu pro udělení doplňkové ochrany tedy k uplatnění řádných skutkových novot nedošlo.

19. Je pravdou, že krajský soud vycházel při posouzení také z okolností případu žalobce zjištěných v řízení o (ne)přípustnosti vydání žalobce do Turecka, jak bylo shrnuto v usnesení Krajského soudu v Brně č. j. 11Nt 402/2017-456 a Vrchního soudu v Olomouci č. j. 2To 111/2017-489, jež byla vydána až v průběhu řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí stěžovatele. Vydání citovaných usnesení ani skutečnost, že bylo rozhodnuto o nepřípustnosti vydání žalobce do, ovšem nepředstavuje skutkovou novotu ve výše uvedeném smyslu (ve vztahu azylového a extradičního řízení podrobně viz bod [32] tohoto rozsudku). Z usnesení Krajského soudu v Brně č. j. 11 Nt 402/2017-456 plyne, že návrh na vydání žalobce do k výkonu trestu odnětí svobody podala státní zástupkyně dne 12. 4. 2017. Přezkoumávané rozhodnutí stěžovatele o mezinárodní ochranu bylo vydáno až dne 22. 8. 2017. Je tedy zřejmé, že extradiční řízení probíhalo již v době, kdy stěžovatel rozhodoval o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu; krajský soud tudíž s přihlédnutím k všemu výše uvedenému nepochybil, pokud z těchto skutečností vycházel. S ohledem na výše uvedené shledal NSS kasační námitku týkající se skutkových novot jako nedůvodnou.
20. Je pravdou, že krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku rekapituluje a vychází také ze zjištění, která učinil z uvedených usnesení Krajského soudu v Brně a Vrchního soudu v Olomouci. Stěžovateli přitom nelze přisvědčit v tom, že by krajský soud pouze převzal závěry učiněné v extradičním řízení. Na str. 26 až 28 napadeného rozsudku totiž krajský soud provedl vlastní právní posouzení zjištěných skutečností a zabýval se tím, zda byly v případě žalobce splněny podmínky pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany (opětovně viz rekapitulace odůvodnění napadeného rozsudku v bodě [2] tohoto rozsudku). K námitce stěžovatele, že krajský soud neposoudil argumenty týkající se poskytnutých záruk ze strany tureckých orgánů, NSS uvádí, že krajský soud souhlasil se závěry, které byly učiněny trestními soudy v extradičním řízení, jak plyne ze str. 19, 23 a 25 *in fine* napadeného rozsudku. Učinil tak ovšem zákonným způsobem, neboť jeho závěry o nevěrohodnosti záruk týkajících se situace žalobce v případě návratu a nástupu výkonu trestu odnětí svobody v tureckých věznicích, jak plyne z uvedených stránek napadeného rozsudku, jsou z hlediska přezkumu rozhodnutí o mezinárodní ochraně zcela přiléhavé, přezkoumatelné a dostatečné. Z kontextu celého odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmý vlastní názor krajského soudu na posouzení záruk tureckých orgánů v nyní projednávané věci, a sice že poskytnuté záruky vnímá toliko jako formální, přičemž s ohledem na nepřehlednou politickou a právní situaci není v silách tureckých orgánů nabízené záruky účinně kontrolovat a situaci žalobce reálně ovlivnit. NSS tedy neshledal

důvodnými ani námitky týkající se převzetí závěru extradičního řízení krajským soudem.

21. Podstatou poslední kasační námitky je posouzení otázky, zda má být žalobci udělena doplňková ochrana dle § 14a zákona o azylu i tehdy, pokud bylo rozhodnuto o nepřipustnosti jeho vydání do země původu k výkonu trestu odnětí svobody, a pokud má žalobce pobytové oprávnění v podobě přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU (§ 87b zákona o pobytu cizinců). Stěžovatel namítal, že doplňková ochrana je v popsaném případě nadbytečná, neboť za dané situace se bude jednat o „dvojí“ pobytové oprávnění a „dvojí“ ochranu žalobce.
22. NSS nejprve konstatuje, že z žádného ustanovení zákona o azylu neplyne, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany by byla *a priori* nadbytečná z důvodu, že má na území ČR povolen přechodný pobyt. Takový názor ostatně stěžovatel ani v řízení o žádosti žalobce nezastával, přestože věděl, že žalobce měl v okamžiku podání žádosti (od 21. 9. 2015) v ČR povolen přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU. Argument, že by žalobci neměla být udělena doplňková ochrana dle § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu z důvodu, že měl (resp. má) na území ČR přechodný pobyt dle § 87b zákona o pobytu cizinců, tak považuje NSS rovněž za nepřipadný. NSS poukázal na rozhodnutí Soudního dvora, z něhož lze dovodit závěr, že udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu nelze odmítnout toliko z důvodu existence přechodného pobytu dle § 87b zákona o pobytu cizinců, jak naznačoval v kasační stížnosti stěžovatel, neboť takové důsledky nelze s existencí přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU vůbec spojovat.
23. K argumentaci stěžovatele o nadbytečnosti doplňkové ochrany z důvodu rozhodnutí o nepřipustnosti vydání žalobce Nejvyšší správní soud odkázal na svůj rozsudek ze dne 10. 8. 2010, č. j. 4AZs 10/2010-99, který byl částečně překonán dále citovaným nálezem Ústavního soudu ze dne 18. 6. 2014, č. j. I. ÚS 2211/13, nicméně následující závěry z něj plynoucí jsou stále aplikovatelné: *„Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit ani námitce stěžovatele [Ministerstva vnitra], v níž poukazoval na to, že se otázkou doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu nemusí zabývat, neboť posuzování brozící vážné újmy a tím dodržení zásady non - refoulement bylo součástí extradičního řízení, která je v něm dostatečným způsobem dodržena, a opětovné posuzování téhož by bylo nadbytečné a bez opory v zákoně. [...] mezi extradičním a azylovým řízením existují důležité rozdíly, jež spočívají již v samotném účelu a charakteru těchto řízení. Úlohou extradičního řízení je povinnost státu navrátit osobu prchající před spravedlností do dožadujícího se státu, která je vtělením závazku České republiky, jakožto smluvní strany Evropské úmluvy o vydávání (publikovaná pod č. 549/1992 Sb.), jíž se zavázala vydávat všechny osoby, proti kterým vedou příslušné orgány dožadující se strany trestní stíhání pro trestný čin (čl. 1), zatímco azylovým právem je chráněná toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, jež je zakotvena jak v právu udělení azylu, tak v zásadě non – refoulement, jež je zobrazena ve vnitrostátním právu v institutu doplňkové ochrany. [...] nelze vyloučit, že by poznatky a podklady získané v řízení o vydání cizince k trestnímu řízení do dožadujícího se státu byly v azylovém řízení zcela bez významu, a že by je nebylo lze využít v řízení o mezinárodní ochraně. Ba naopak, v praxi je žádoucí, aby Ministerstvo vnitra mohlo poznatky a poklady, jež sloužily orgánům rozhodujícím o přípustnosti nebo samotném*

vydání, využít v azylovém řízení, stejně jako orgány rozhodující v extradičním řízení mohou využít poznatků získaných v řízení o mezinárodní ochraně. [...] Ministerstvo vnitra, jakožto správní orgán, jenž rozhoduje o žádosti o mezinárodní ochranu, je povinen žádost o udělení mezinárodní ochrany, přestože současně probíhá extradiční řízení, zkoumat nejen z hlediska vnitrostátního práva, ale i z pohledu mezinárodních závazků, jimiž je Česká republika vázána v souladu s kritérii a požadavky kladených na uprchlické právo, a to zejména se zásadou non – refoulement, přičemž se tohoto závazku nemůže žádným způsobem zprostit“. Závěry citovaného rozsudku plně dopadají na námitku stěžovatele vznesenou v této věci. Pro úplnost lze odkázat také na již zmíněný nálezn Ústavního soudu ze dne 18. 6. 2014, č. j. I. ÚS 2211/13, v němž Ústavní soud konstatoval: „Zákonodárce vymezil správní řízení o udělení mezinárodní ochrany podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, které je vedeno před Ministerstvem vnitra, a soudní řízení o přípustnosti vydání podle § 397 trestního řádu jako dvě samostatná a vzájemně nepodmíněná řízení, z nichž každý sleduje jiný účel. [...] soud nemá povinnost vyčkat skončení řízení o udělení mezinárodní ochrany a o přípustnosti vydání může rozhodnout i v jeho průběhu. Platí, že správní orgán nebude v dalším řízení [o udělení mezinárodní ochrany] vázán v něm učiněnými skutkovými a právními závěry soudu a bude moci otázku důvodnosti předmětné žádosti posoudit zcela samostatně. Není přitom vyloučeno, aby rozhodl o udělení mezinárodní ochrany z důvodů, které soud nepovažoval za postačující pro závěr o nepřípustnosti vydání. Z nastíněného stavu obou řízení je patrné, že osoba, o jejíž vydání jde, má k dispozici dvě řízení, v jejichž rámci se může domoci ochrany před zásahem do svých základních práv a svobod, k němuž by došlo v důsledku porušení zásady non - refoulement. [...] Za situace, kdy zákon přepokládá, že řízení o udělení mezinárodní ochrany i soudní řízení o přípustnosti vydání mohou být vedena současně, přičemž výsledek každého z nich může nezávisle na pořadí, v jakém tato pořadí skončí, mít relevanci pro rozhodnutí ministra spravedlnosti o povolení vydání, nesmí být osobě, o jejíž vydání jde, upřena možnost, aby byla projednána její žádost o udělení mezinárodní ochrany“. Rovněž z citovaného nálezu Ústavního soudu je zřejmé, že argumentu stěžovatele o nadbytečnosti posouzení podmínek pro udělení doplňkové ochrany žalobci nelze přisvědčit. S ohledem na výše uvedené neshledal NSS ani kasační námitku nadbytečnosti posouzení, resp. udělení doplňkové ochrany žalobci důvodnou.

24. Z důvodu shledané vady nepřezkoumatelnosti NSS napadené výroky I. a II. rozsudku krajského soudu ve smyslu § 110 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V tomto dalším řízení je krajský soud povinen řídit se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, a tedy odstranit rozpor výroku I. napadeného rozsudku s jeho odůvodněním. V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.
25. Krajský soud v Brně poté nařídil ve věci jednání na 31. 10. 2018. U tohoto jednání zástupkyně žalobce uvedla, že od vydání rozsudku u Krajského soudu v Brně i rozsudku Nejvyššího správního soudu se na straně žalobce nic nezměnilo kromě potvrzení Ministra spravedlnosti ČR ze dne 21. 9. 2018, které zástupkyně založila do spisu. Provedení jiných dalších důkazů pak nenavrhla.
26. Pokud jde o sdělení Ministerstva spravedlnosti ČR ze dne 21. 9. 2018, ve věci žalobce – extradice do Turecka, sdělovalo Ministerstvo spravedlnosti ČR zástupci

žalobce, že po rozhodnutí Krajského soudu v Brně z 21. 9. 2017, sp. zn. 11Nt 402/2017, ve spojení s rozhodnutím Vrchního soudu v Olomouci z 31. 1. 2018, sp. zn. 2To 111/2017, o nepřípustnosti vydání L. Y. k výkonu trestu odnětí svobody do a po přezkoumání spisu vedeného v předmětné věci citovaným soudem, ministr spravedlnosti neshledal důvody pro předložení věci Nejvyššímu soudu podle § 95 odst. 5 zákona č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních. Ministerstvo spravedlnosti vyrozumělo Ministerstvo spravedlnosti o nepřípustnosti vydání shora jmenovaného.

27. Zástupkyně žalované uvedla, že se odvolává na odůvodnění rozhodnutí, vyjádření k žalobě, přednesu u soudního jednání a dodala, že s názorem Nejvyššího správního soudu vysloveného v jeho zrušujícím rozsudku se žalovaný zcela neztotožňuje. Poukázala na to, že v době, kdy rozhodoval žalovaný ve věci neudělení mezinárodní ochrany žalobci, nevěděl o tom, jak dopadne extradiční řízení, a pokud jde o přechodný pobyt žalobce na území ČR, v době řízení o azylu tuto skutečnost žalovaný nezkoumal, neboť to nebylo třeba řešit v rámci azylového řízení, a to proto, že na tom, zda žalobce má přechodný pobyt na území ČR z důvodu sloučení rodiny rozhodně rozhodnutí žalovaného o azylu „nestálo“, a pokud zástupkyně žalovaného u soudního jednání přednášela, že mimo jiné je žalobce chráněn i udělením přechodného pobytu na území ČR, chtěla tím umocnit pouze tu skutečnost, že žalobce je jednak chráněn vydaným rozhodnutím v extradičním řízení a ještě i přechodným pobytem na území ČR, když tyto skutečnosti vyvstaly až z rozhodnutí o extradičním řízení. Uvedla, že přechodný pobyt na území není skutečnost, která by byla nějak zvlášť významná, nabývá však na významu až ve spojení s výsledkem extradičního řízení. Skutečnost přechodného pobytu při rozhodování o azylu nemusí správní orgán zkoumat, takže žalovaný se zabýval při posuzování azylově významných skutečností u žalobce tím, jaké trestné činnosti v se žalobce dopustil. Žalovaný podrobně v odůvodnění rozhodnutí rozebíral situaci v tureckých věznicích a dospěl k závěru, že pokud jde o žalobce, tento nespadá do kategorie exponovaných osob, neboť nebyl trestán za žádnou politickou činnost, ale jednalo se o majetkovou trestnou činnost. Žalovaný má tedy za to, že se dostatečně věnoval situaci v tureckých věznicích, a to s ohledem na osobu žalobce a jeho trestnou činnost. Zástupkyně žalovaného dodala, že výsledek extradičního řízení nezpochybňuje, v rámci řízení o extradici je třeba přísněji a podrobněji zkoumat podmínky v tureckých vězeních, neboť přímým důsledkem extradičního řízení, pokud by žalobci nebylo v rámci tohoto řízení vyhověno, by bylo jeho vydání do turecké věznice. Nic takového však žalobci v rámci azylového řízení, i když by nebylo jeho žádosti o azyl vyhověno, a ani udělení doplňkové ochrany, nehrozí. Pokud by bylo rozhodnuto, že žalobci nebude udělena doplňková ochrana, v podstatě to pro něho nic neznamená ohledně jeho pobytu na území ČR, neboť je zde výsledek extradičního řízení, ve spojení s přechodným pobytem žalobce na území ČR, takže mu nehrozí žádné vyhoštění, neboť žalobce v současné době má svůj pobyt na území ČR legalizován. Z těchto důvodů měl žalovaný za to, že žalobě žalobce by nemělo být vyhověno.
28. Zástupkyně žalobce uvedla, že má za to, že minimálně na udělení doplňkové ochrany žalobce nárok má, a pokud jde o žalovaného, ten se s otázkou udělení doplňkové ochrany žalobci ve svém rozhodnutí řádně nevypořádal a nevypořádal se se všemi skutečnostmi, které byly žalovanému známy už v době vydání jeho

rozhodnutí. Buďto žalovaný neměl všechny informace o bezpečnostní a aktuální politické situaci v, anebo tyto informace měl, ovšem neodrazilo se to v odůvodnění jeho rozhodnutí. Žalobce uznává, že se žalovaný nemohl podrobně zabývat odsouzením žalobce v, nicméně věděl, že žalobce tam byl odsouzen, a za jakých okolností, a za jakou trestnou činnost. Rozhodně však věděl, jaká je situace v tureckých věznicích, tedy to, že tam dochází k nelidskému zacházení s vězni, k tomu, že nemají přístup k advokátům apod., což pak vyšlo jednoznačně najevo v extradičním řízení a vyplývá to z odůvodnění rozhodnutí, jak Krajského soudu v Brně, tak Vrchního soudu v Olomouci v extradičním řízení. Nakonec o této situaci vůbec nepochybuje ani Ministerstvo spravedlnosti, což vyplývá ze zprávy, kterou zástupkyně založila do soudního spisu, tedy z toho, že věc nebude ministerstvem předložena k rozhodnutí Nejvyššímu soudu. Navrhoval zrušení rozhodnutí žalovaného jako „celek“, neboť má za to, že při vydání rozhodnutí žalovaný vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového a právního stavu.

29. Zástupkyně žalovaného oponovala v tom, že žalovaný se v případě žalobce velmi podrobně zabýval skutkovým stavem k datu vydání napadeného rozhodnutí, který řádně zjistil. Z odůvodnění rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že se řádně zabýval situací v, ovšem z pohledu na osobu žalobce a jeho majetkovou trestnou činnost, kdy žalobce nebyl exponovanou osobou a ne s každou osobou v tureckých věznicích je zacházeno nelidským a ponižujícím způsobem.

30. Posouzení věci krajským soudem.

31. Žaloba je důvodná.

32. Krajský soud v Brně věc zhodnotil takto.

33. Rozsudek Krajského soudu v Brně 41Az 12/2017-73 byl ve výroku I. a II. zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

34. Nejvyšší správní soud zrušil výrok I. a II., na výrok I. navazující zejména z toho důvodu, že Krajský soud v Brně zrušil „celé“ rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-14/LE-LE05-ZA17-2017, přičemž z jeho odůvodnění jednoznačně vyplynulo, že Krajský soud v Brně se ztotožnil s názorem žalovaného ohledně neudělení mezinárodní ochrany žalobci dle § 12, § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu, ale v odůvodnění rozsudku uvedl, že žalobci měla být udělena doplňková ochrana. Bylo však zrušeno celé rozhodnutí žalovaného.

35. Tuto procesní chybu soud nyní v rozhodnutí napravil. Zamítl žalobu proti neudělení mezinárodní ochrany žalobci ze strany žalovaného dle § 12, § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu, když dospěl k jednoznačnému závěru, že podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle shora citovaných zákonných ustanovení žalobce nesplňuje a Krajský soud v Brně své stanovisko, proč žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle shora citovaných zákonných ustanovení (kromě ust. § 14a zákona o azylu) podrobně rozvedl v odůvodnění svého rozsudku na str. 26 a 27 rozsudku, přičemž na tento svůj právní názor se i nyní krajský soud odvolává, že ani dnes by jinak neposoudil oproti tomu, jak byla věc v tomto směru posouzena krajským soudem v předchozím rozsudku a k tomu neměl námitky ani žalobce ani žalovaný.

36. Soud dospěl k závěru, že žalobce splňuje i nadále podmínky ust. § 14a – doplňková ochrana - zákona o azylu, a proto rozhodnutí žalovaného dne 22. 8. 2017 zrušil v části týkající se doplňkové ochrany a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Pokud jde o právní názor krajského soudu, i nyní má soud za to, že žalobce splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu. V tomto směru se odvolává na odůvodnění svého rozsudku č. j. 41Az 12/2017-73, a to str. 27 a 28, na nějž pro stručnost odkazuje, když dle názoru soudu není toto třeba znovu opakovat. Soud má za to, že podmínky na turecké straně ohledně situace žalobce, se zatím, tedy ani nyní, nezměnily. Má za to, že stejné stanovisko, jako zaujal v odůvodnění svého rozsudku krajský soud v předchozím rozsudku z 28. 3. 2018, zaujal i Nejvyšší správní soud v odůvodnění zrušujícího rozsudku 5Azs 156/2018-22. Na toto stanovisko Nejvyššího správního soudu, kterým je krajský soud vázán, tento odkazuje, zvláště, když v tomto směru odůvodnění zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu v odůvodnění nynějšího rozsudku krajský soud citoval.
37. Soud tedy uzavírá, že Krajský soud v Brně je toho názoru, že se plně řídil názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v jeho zrušujícím rozsudku, procesní pochybení napravil a rozhodl nyní tak, jak ve výroku uvedeno.
38. Soud tedy má za to, že žaloba žalobce ohledně doplňkové ochrany důvodná je, a proto v tomto směru bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
39. Pokud jde o náklady řízení, žalobce měl ve věci úspěch, a proto má náležet náhrada nákladů řízení dle § 60 odst. 1 s.ř.s., kterou má povinnost žalovaný žalobci zaplatit. Již v rozsudku ze dne 28. 3. 2018 č. j. 41Az 12/2017-73 bylo uvedeno, že žalovaný má žalobci zaplatit odměnu právního zastoupení – advokáta dle vyhl. č. 177/1996 Sb., a to celkem za pět úkonů právní pomoci (jeden úkon 3.100 Kč + 5x náhrada hotových výdajů (5x 300 Kč), a to dle § 9 odst. 4 písm. d) a §§ 7 a 13 odst. 3 shora uvedené vyhlášky, celkem se jednalo o částku 17.000 Kč, ta však byla zvýšena o 21% DPH, tj. 3.570 Kč, neboť zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty. Pokud jde, jak v rozsudku uvedeno, o pět úkonů právní pomoci, jednalo se o převzetí a přípravu věci, sepsal žaloby a tři jednání u Krajského soudu v Brně, a to dne 14. 2., 21. 3. a 28. 3. 2018.
40. Protože výrok rozsudku Krajského soudu v Brně označený č. II., v němž byla uložena žalovanému povinnost zaplatit žalobci náklady řízení 20.570 Kč, a to právnímu zástupci žalobce, byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu zrušena a věc v tomto směru vrácena k dalšímu řízení, soud nyní převzal z výroku rozsudku č. j. 41Az 12/2017-73 (i odůvodnění) tu část týkající se povinnosti žalovaného žalobci nahradit náklady řízení za pět úkonů právní pomoci a 5x náhradu hotových výdajů, vše zvýšeno o DPH, tedy celkem 20.570 Kč, když ohledně nákladů řízení nesprávný výpočet žalovaný nenamítal v kasační stížnosti a žalobce s touto výší souhlasil. K tomu pak soud připočetl dále odměnu za dva úkony právní pomoci dle vyhl. č. 177/1996 Sb., tj. 2x 3.100 Kč, neboť poté, kdy byla věc zrušena Nejvyšším správním soudem, Krajský soud v Brně ve věci ještě 2x nařídil jednání a právní zástupce žalobce se těchto jednání zúčastnil, a to 31. 10. 2018 a 28. 11. 2018. K tomu je třeba připočítat 2x náhradu hotových výdajů, vše také zvýšeno o DPH, takže odměna představuje částku za sedm úkonů právní pomoci po 3.100 Kč, 7x náhrada

hotových výdajů po 300 Kč, což je celkem 23.800 Kč, tato částka zvýšena o 21% DPH, tedy o částku 4.998 Kč, celkem 28.798 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. listopadu 2018

JUDr. Jana Kubenová v. r.
samosoudkyně